

1) Μετβ. καθιστῶ τινα ἀδρανῆ, νωθρόν: *Ἡ χαμνία ἐπράγισεν ἄτον* (χαμνία = τῦφος). Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι ἀδρανῆς, νωθρός: Παροιμ. *Τὸ κορίτζιν ντ' ἀπραγιάωνει 'ς σὴ πεθεροῦ στείλουν ἄτο 'ς σὴ κυροῦ* (τὸ κορίτσι ποῦ φαίνεται νωθρὸν εἰς τοῦ πεθεροῦ τὸ στέλλουν ὀπίσω εἰς τὸν πατέρα του. Ἐπὶ πράγματος ἀποδειχθέντος μὴ καλοῦ καὶ ἐπιστρεφόμενου ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ εἰς τὸν πωλητήν). 2) Ἀμτβ. καθίσταμαι καχεκτικός, ἀδύνατος, ἰσχυαίνω, μαραίνομαι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπραγεύω.

Μετοχ. ἀπραγιωμένος = ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος.

ἀπραξία ἡ, λόγ. κοιν. ἀπραξίγια Λέσβ. ἀπραξιά Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) ἀπραγία Εὐβ. (Ἀνδρων.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) — Λεξ. Περιδ. Ἡπίτ. Μπριγκ. ἀπραγίγια Πόντ. (Σούρμ.) ἀπραῖα Κάρπ. Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπραγὰ Θήρ. Ἰμβρ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Ρόδ. Στερελλ. (Ἀράχ.) Σύμ. — ἸΚονδυλάκ. Πατούχ. 147 ἀπραχιά Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀναπραγιά Χίος ἀνεπραγιά Ἰων. (Κρήν.) Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπραξία, παρ' ὃ καὶ μεταγν. ἀπραγία.

1) Ἐλλειψις ἐργασίας λόγ. κοιν.: *Ἀπραξία 'ς τὸ ἐμπόριο. Ἐχω μεγάλη ἀπραξία. Ἡ ἀπραξία μᾶς κατάστρεψε λόγ. κοιν. Ἦ τὸ 'λὶά μ' ἔχ' ἀπραξίγεις* (δὲν ἔχω νὰ φάγω) Λέσβ. || Φρ. *Ἀπραγίες νὰ 'χουν οἱ γιαιοῖ!* (ἀρά) Ρόδ. *Ἀναπραγιά 'ς τὴν τέχνην του!* (ἀρά, ἐπὶ ἰατρῶν) Χίος. Συνών. ἀδουλεψιά 1, ἀδουλιά 1, ἀπραγίλια 1. β) Ἀδράνεια, νωθρότης, ὀκνηρία κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἡ ἀπραξία εἶναι κακὸ πρᾶμα. Αὐτουννοῦ τ' ἀρῶσει ἢ ἀπραξία. Πῶς τὰ πᾶς μὲ τὴν ἀπραξία;* λόγ. κοιν. *Τὸν καταστένει ἢ ἀπραγιά τὸν ἀνθρωπο χειρότερο ἀπὸ ζῶο Ἰόνιοι Νῆσ. || Φρ. Ἀπραγία μ' ἀπάνουν σου!* (εἴθε ἢ νωχέλειά μου νὰ μεταβιβασθῇ εἰς σέ!) Ἀρά. Σούρμ. *Ἐπήραμεν τὴν ἀπραξία* (ἐπὶ κόρης ὀκνηρᾶς καὶ διὰ τοῦτο δυσκόλως ὑπανδρευομένης) Μεγίστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπράγεμα. 2) Καχεξία, ἰσχύνης, μαρασμός Πόντ. (Σάντ. κ.ά.): *Ἀπραγίαν ἔδει τὸ μωρόν καὶ κ' ἐπορεῖ νὰ πατῇ Πόντ. Συνών. ἀπράγιωμα 2.*

β) Πελιδνότης, ὠχρότης τοῦ προσώπου προερχομένη ἐκ φόβου καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἐπὶ τῇ θεᾷ νεκροῦ Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. κ.ά.): Ἐπφδ.

Ἐπαρ' τὴν ἀπραῖα σ' | καὶ δός με τὴν ὑείαν μ' (λεγόμενη ὑπὸ τοῦ παθόντος, ἀφοῦ ἀναβῇ καὶ καταβῇ ἀπὸ μνήματός τινος νεκροταφείου πρὸς θεραπείαν) Ἀμισ.

3) Ἐλλειψις ἐμπειρίας, ἀδεξιότης, ἀνικανότης Θήρ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Ρόδ. — ἸΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν.: *Αὐτὸ τό 'καμα ἀπὸ ἀπραγιά Κεφαλλ. Ἦτονε δὰ μιὰ 'ολεὰ [φοβι-ταάρις], μὰ τό 'χε ἀπὸ τὴν ἀπραγιά ἸΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀπραγίλια 2. 4) Ἐλλειψις καλῶν τρόπων, ἀγροικία, ἀγένεια, ἀναίδεια Εὐβ. (Ἀνδρων.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κάρπ. Κωνπλ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Στερελλ. (Ἀράχ.): *Ἡ ἀπραγιά σου ἔχει νὰ κάμῃ!* Ἀνδρων. *Ἡ ἀπραγιά τ'ς δὲν μολυνγεῖται, ὅλον ἀτσαλιές κάθ'!* Ἀράχ. *Κεῖν' ἢ καημέν' θάμαξι μὴ τὴν ἀπραγιά καὶ τὴν ἀνιτρονιά τοῦ λύκου* (ἐκ παραμυθ.) Ἀδριανούπ. Συνών. ἀπραγίλια 3. β) Τὸ νὰ εἶναι τις φίλερις, ἐριστικότης Σύμ. 5) Τὸ νὰ εἶναι τις ἀκοινώνητος, ἀποφυγὴ τῆς μετ' ἄλλων συναναστροφῆς Κάρπ. Σύμ.: *Ἀπραγίαν ποῦ τὴν ἔχει ἔουτη!* Σύμ. || Φρ. *Ἀπραγίαν νὰ 'χῃς!* (εἴθε νὰ λείψῃ πᾶσα μετὰ σοῦ συναναστροφή. Ἀρά) αὐτόθ. *Νὰ 'χῃ πίσσαν καὶ ἀπραγίαν!* (ἀρά) Κάρπ.*

ἀπρασίτιστος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πρασιτιστός <πρασινίζω.

Ὁ μὴ λαβὼν χρῶμα πράσινον, ἐπὶ ἀγρῶν, πεδιάδων

κττ. σύνηθ.: *Φέτος δὲν ἔβρεξε κ' ἔμειναν ἀπρασίτιστοι οἱ κάμποι καὶ τὰ βουνὰ σύνηθ. Ὅλα εἶναι ἀπρασίτιστα Χίος*

ἀπρασινολόγητος ἐπίθ. Θράκ. (Αὐδήμ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πρασινολόγητος <πρασινολογῶ.

Ὁ μὴ ἀποκτήσας πράσινον φύλλωμα, ἐπὶ δένδρων: Παροιμ.

Ἀσπειρωτα καὶ ἀφύτρωτα | καὶ ἀπρασινολόγητα (ἐπὶ ἀπιθάνων καὶ ἀβεβαίων πραγμάτων).

ἀπράσιςτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπράσιςτος Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πρασιςτός <πρασιίζω.

Ὁ μὴ ἀνασκαφεῖς, ἐπὶ πρασιῶν.

ἄπραχτα ἐπίρρ. Θράκ. (Αἰν.) ἄπραγα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 15 — Λεξ. Κομ. Λεγρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίρρ. ἄπρακτα, ὃ παρὰ Μαχαιρ. (ἐκδ. R Dawkins) 1, 656.

1) Ἐν ἀπραξίᾳ, ἀδρανῶς, νωθρῶς ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Κομ.: Ποίημ.

Πῶς ἀκκούμπησες ἄπραγα τὸ δόρυ; ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 2) Χωρὶς πρᾶξιν, ἐμπειρίαν, ἀδεξιῶς, ἀγροϊκῶς, ἀναγώγως Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) — Λεξ. Κομ. Λεγρ.

ἄπραχτος ἐπίθ. ἄπρακτος Κάρπ. ἄπραχτος λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.) ἄπραχτους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἄπραγος κοιν. ἄπραγο Τσακων. ἄπραγους βόρ. ἰδιωμ. ἄπραος Ἀνδρ. Θήρ. Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μεγίστ. Νάξ. Πάρ. Σίφν. Σκύρ. Σύμ. κ.ά. ἄπραους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄπραχους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπρακτος, παρ' ὃ καὶ μεταγν. ἄπραγος. Κατὰ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 109 τὸ ἄπραγος νεώτερος σχηματισμός ἐκ τοῦ ἀ- καὶ πρᾶσσω.

1) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν κατῴρθωσε νὰ φέρῃ τι ἢ δὲν ἔφε-ρεν εἰς πέρας λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.): *Πάει, μὰ κάθε φορὰ γυρίζει ἄπραχτος. Τὸν ἐστειλάμε νὰ τελειώσῃ τὴν δουλειὰ κ' ἦρθε ἄπραχτος λόγ. κοιν. Ἐπῆεν τὸ ἦρτεν ἄπραος Μεγίστ. Πῆγι καὶ γύρ'σι ἄπραους Λέσβ. || Ἀσμ.*

Στέλ-λει 'κονόμους 'ώεκα, νοάρους δεκαπέντε,

οὔλοι 'νρίζουν ἄπραχοι καὶ καταφρονεμένοι

Κάρπ. β) Ἀδρανῆς, νωθρός, ὀκνηρός πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): *Μὴν κάθεσαι ἄπραγος κ' εἶναι κακὸ πρᾶμα. Κάνε γρήγορα τὴ δουλειὰ σου, ἄπραγε ἀνθρωπε!* Ὁ δεῖνα εἶναι σπέρτο, φωτιά, μὰ ὃ δεῖνα εἶναι ἄπραγος πολλαχ. γ) Ἀεργος Σκόπ. κ.ά.: *Ἀπραγους καθοῦνται οὔλουν τοὺν κιστό τ' Σκόπ. Συνών. ἀνεργος 1. δ) Ἀχρηστος, ἀνωφελής Λέσβ. Μακεδ. (Γκριντ.) κ.ά. 2) Ὁ μὴ ἔχων πείραν, ἀπειρος σύνηθ. καὶ Τσακων.: *Εἶναι ἄπραγος ἀνθρωπος καὶ θὰ τοῦ καταφέρουν κάμμιὰ δουλειὰ. Εἶναι τέλεια ἄπραγη ἢ δεῖνα. Παιδὶ ἄπραγο εἶναι καὶ δὲν ξέρει τὰ πράματα σύνηθ. β) Ἀθῶς, ἀπονήρευτος Ἡπ. Πάρ. Τσακων. κ.ά.: Ἀπραο παιδὶ Πάρ. γ) Ἡλίθιος, βλάξ ἐνιαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος. 3) Ὁ στερούμενος καλῶν τρόπων, ἀγροϊκος, βάνανσος πολλαχ.: *Δὲν ξέρει νὰ φερθῇ, εἶναι ἄπραγος ἀνθρωπος. Καλὸς ἀνθρωπος, μὰ εἶναι λίγο ἄπραγος πολλαχ. Τὰ δ' ἄμας παλληκάρια εἶναι κουμματαῖ' ἄπραχα καὶ δὲ θέλουν νὰ ντρομπαστοῦμι* Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπότομος 4. β) Κακοήθης Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Βιθυν. Μακεδ. (Σιάτιστ.) κ.ά. γ) Φίλερις Σύμ. δ) Ἀπρόσεκτος Πελοπν. (Λακων.) ε) Ἀκατάστατος,**

